

законодавчому акті – Законі України «Про банки та банківську діяльність».

Література

1. Про Національний банк України: Закон України від 20 травня 1999 року № 679-XIV // *Голос України*. – 1999. – 22 червня.

2. Міщенко В. І. Банківський нагляд: підручник / В. І. Міщенко, С. В. Науменкова. – К.: Центр наукових досліджень НБУ, Університет банківської справи НБУ, 2011. – 498 с.

3. Скакун О.Ф. Теорія права і держави : підручник / О.Ф. Скакун. – 4-е вид. доп. і перероб. – К.: Алерта, 2013. – 524 с.

УДК 342.922(043.2)

Артеменко Г. С., Лазоренко Я. В., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА НАКЛАДЕННЯ ДИСЦИПЛІНАРНИХ СТЯГНЕНЬ НА ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Дисциплінарна відповідальність - це один з видів юридичної відповідальності державних службовців. Вона полягає в обов'язку державного службовця відповідати перед власником або уповноваженим ним органом за скоєний ним дисциплінарний проступок і понести дисциплінарні стягнення, передбачені нормами трудового права.

Дисциплінарним проступком є протиправне порушення державним службовцем норм законодавства та покладених на нього службових повноважень.

Керівники зобов'язані своєчасно реагувати на вчинення державними службовцями дисциплінарних проступків та застосовувати до винних осіб заходи дисциплінарного стягнення.

Дисциплінарне стягнення має на меті поновлення порушених державних службових відносин та уникнення негативних наслідків вчиненого правопорушення, виховання державного службовця у дусі дотримання законності, належного виконання службових повноважень, а також запобігання новим правопорушенням.

Видами дисциплінарних стягнень, що накладаються на державного службовця, відповідно до ст. 66 Закону України «Про державну службу» є: зауваження; догана; попередження про неповну службу відповідність; звільнення з посади державної служби.

Відповідно до статті 147 КЗпП України, за порушення трудової дисципліни до державних службовців може бути застосоване тільки один

з таких видів стягнень, як догана або звільнення.

Отже, державні службовці несуть дисциплінарну відповідальність як за загальними нормами трудового законодавства які передбачені ст.ст. 147-149 КЗПП України так і за спеціальним законодавством згідно Закону України «Про державну службу».

Право на застосування дисциплінарного стягнення має той орган, який приймає на посаду (призначення, затвердження) державного службовця.

Таким правом володіють керівники державного органу. Також, на працівників які несуть дисциплінарну відповідальність за статутами, положеннями та іншими актами законодавства про дисципліну, дисциплінарні стягнення можуть накладатися вищестоящими органами, щодо вищевказаних органів.

Підставою для притягнення державного службовця до дисциплінарної відповідальності є вчинення ним дисциплінарного проступку, тобто протиправної винної дії або бездіяльності чи прийняття рішення, що полягає у невиконанні або неналежному виконанні державним службовцем своїх посадових обов'язків та інших вимог, встановлених цим Законом та іншими нормативно-правовими актами, за яке до нього може бути застосоване дисциплінарне стягнення.

Варто також зазначити, що дисциплінарна відповідальність окремих груп державних службовців передбачена спеціальними дисциплінарними статутами, наприклад Дисциплінарним статутом митної служби України, Дисциплінарним статутом органів внутрішніх справ України, Дисциплінарним статутом прокуратури України тощо. Основні особливості спеціальної дисциплінарної відповідальності порівняно із загальною: чітко встановлене коло суб'єктів такої відповідальності у межах конкретного державного органу, повніше визначення дисциплінарного проступку та ширше коло заходів дисциплінарного впливу.

Отже, незважаючи на присвячення питанням дисциплінарної відповідальності державних службовців окремого розділу нового Закону України «Про державну службу» від 10.12.2015 р. № 889-VIII, що містить визначення дисциплінарного проступку, підстави притягнення до дисциплінарної відповідальності, види та порядок застосування дисциплінарних стягнень і загальний порядок притягнення до дисциплінарної відповідальності, що безперечно є великим кроком уперед порівняно із чинним Законом, однією з найбільш актуальних і важливих проблем у сфері притягнення державних службовців України до дисциплінарної відповідальності залишається розпорошеність правових норм і правил, що регулюють це питання [3]. Негативним фактором залишається й неповна врегульованість взаємовідносин, що складаються під час притягнення державних службовців до дисциплінарної відповідальності, на законодавчому рівні.

Література

1. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 р. № 322-VIII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1971. – № 50. – Ст. 375.
2. Про державну службу: Закон України від 10.12.2015 р. № 889-VIII// Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 52. – Ст. 490.
3. Публічна служба. Зарубіжний досвід та пропозиції для України / [за заг. ред. В. П. Тимощука, А. М. Школика]. – К.: Конус-Ю, 2007. – 735 с.

УДК 342.922(043.2)

Атаманчук Т. Р., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник : Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН В УКРАЇНІ

Права національних меншин становлять окрему групу прав людини і, варто зауважити, що дотримання прав людини як індивіда може бути досягнуто тільки за умови забезпечення тих її прав і свобод, що пов'язані з її національно-етнічною належністю. Крім того, забезпечення прав і свобод окремої людини є неможливим, якщо національна меншина, до якої вона належить, зазнає дискримінації чи певних утисків.

Поліетнічність притаманна більшості держав світу, в тому числі й Україні. За переписом 2001 року на території України проживають 130 національностей, зокрема українці становлять 77,8%, росіяни-17,3%, далі йдуть білоруси (0,6%), молдавани (0,5%), кримські татари (0,5%), болгари (0,4%), угорці, румуни та поляки (по 0,3%), євреї (0,2%) та інші. Саме повага до прав національних меншин, забезпечення їх належного правового статусу є невід'ємним у розбудові демократичного суспільства [1].

Правовий статус національних меншин в Україні регулюється Конституцією та Законом «Про національні меншини в Україні» від 25 червня 1992 року, іншими Законами України та міжнародними договорами. Зокрема, у статті 11 Конституції України вказано, що Держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України [2]. Тому дане питання є надзвичайно актуальним в умовах становлення України як демократичної, правової та соціальної держави, тому держава зобов'язана створити відповідні умови для розвитку національних меншин.